

НИКОЛА МИЛОЈЕВИЋ

ПРИЗОРИ

ОДСЈАЈ

Гледам касно са своје терасе,
Иза прозора њене собе гори свећа.
Свећа без светла, хладног бронзаног пламена.
Нимало не подрхтава,
Као да у соби нема ваздуха ни даха.
Онда се наједном угаси
И улица постаје тамнија.
То је негде ван нас нестало неко светло
Чији је одсјај на стаклу осликао
Ону која иза њега спава.

БРАЧНИ ПАР

Врло предано решава укрштеницу.
Оловку лагано спушта на папир,
Кратко записује,
Па је одваја и зауставља
Негде на пола пута
До угодног положаја руке.
Не скреће поглед са хартије,
Иако деца подврискују
А људи трче и псују
Затечени изненадним пљуском.
Растуће комешање на улици
И крешендо тешких капи
Никако га не дотичу.
Седи на надстрешеној тераси,
Погурен, у светлосивој блузи,
Стар, смркнут и жилав,
Налик облаку који се вуче над њим
И преноси кишу на исток.
Док се негде иза хоризонта
Злослутно гомилао и пуштао зубе,
Старчева тераса је још била под сунцем,
А на њој је седела његова жена,
Празно гледала на улицу и пушила.
Тресла је пепео врхом палца
Док јој је филтер још бивао на ивици усана.
Угасила је цигарету и ушла у стан.
Смена се одиграла иза затворених врата
И време је почело да се мења.

ЦРВЕНА СУКЊИЦА

На петом спрату суседне зграде,
Девојчица од пет-шест година
Спушта ролетну на прозору зазидане терасе.
Отворен је прозор и она стоји на нечему,
Тако да јој се види црвена сукњица
И сиве хулахоп чарапице.
Сукњица чак затитра на ветру.
Мајка у кухињи нечим заузета, разговара с њом
И оне се смеју.
Мени цигарета у руци сама гори, а гори брзо.
Девојчица улаже велику снагу
Иако су ролетне у комплету са новим
Прозором – требало би да иде глатко.
Спусти их мало испод половине,
Сиђе са тог нечег и изгуби се унутра.

На незазиданој тераси спрата ниже,
Три огромне саксије које се каче на ограду.
Празне су, или још увек у њима ништа не расте.
Две жуте са страна и црвена у средини,
Баш тамо где је на спрату изнад
Треперила девојчицина црвена сукњица.
Пепео ми пада на панталоне.
Пре него што ми одузме пажњу,
Помишљам како неке појаве у свету
Дивно приањају једна уз другу,
Али помишљам исувише брзо,
Јер су ми панталоне беле и сасвим нове.

ЕРЕХТЕОНСКЕ КАРИЈАТИДЕ

Коста је Јоргу једног лепог јесењег поподнева
Разбио нос испред пекаре Такос,
Јер му је овај био са женом.
Јурио га је улицом Дионисију Ареопагиту.
Јорго је проклизао на шљунку и одрао фармерке
Испред зграде са саксијама малених стабала
Поређаних уз ограду крова.
Заливала их је млада жена, обучена за излазак.
Погледала је доле и рекла „Свашта!”
„Вероватно поморанце, а и жена спремна за излазак. Чудно”
Стигао је да помисли Јорго и скренуо у улицу Партенонос.
Замало да се поново саплете на четири ниска степеника.
Коста је носио у руци масивни кључ за замену точкава.
Он држи радњу сувенира у насељу Плака
И у складу са новом стратегијом рада
Био је одевен у старогрчку тогу и покушавао је да смрша.
Кључ му је донео сам Јорго, витак, брз,
Али изузетно неспретан и не види без наочара.
Тако га је Коста и сустигао.
Јорго је трчао гледајући иза себе, уплео се у поводац
Коврцавог Бишона старије госпође и пао.
Пас је зацвилео а жена Јорга ударила ташном.
Утом је наишао забректали Коста
И би шта би.

Јорго га није судски гонио јер су били пријатељи
А и био му је са женом.
А Коста је имао сина, паметњаковића и плачљивка
Који је те вечери читаву ствар некако повезао
Са Ерехтеонским каријатидама –
Да је Јорго требало да заломи негде ка Акропољу
И да се изгуби међу туристима,
И да би им тако обојица све време били у видокругу.
Коста и његова жена, којој је опростио
Јер је власница радње, па и његовог живота,
Док су сабирали дневни пазар
Погледали су сина и питали „Коме?”
„Каријатидама” рекао је син.
Коста и његова жена су се насмејали и рекли „Свашта”.
„Добро, видећете. Сутра ће се оне вама смејати”
Рекао је син, без дурења.

У призвуку његовог гласа крио се тон поистовећивања
И унапред испланираних корака.
Али родитељи су се већ вратили свођењу рачуна
И ништа друго их више није занимало.